Обабіч шляху із варяг у греки
Ще й досі живуть ні варяги, ні греки,

А так собі, еманація, гра —
Дрижить протоплазмою без ядра.

І скільки не пружили і не палили,
Тільки ойойкало тлусте тіло,

Тільки переповзало завжди
Тудою — сюди, а сюдою — туди.

Лайка? Ніж? Нове Запорожжя?
Хоч убий, не збагну, що поможе.

Думаєш, думаєш. Рветься терпець...
Може, краватка і ковнірець?

А може, й справжній кінець?